Enderrock | Marcel Pujols | Actualitzat el 28/02/2020 a les 09:00

Sopa de Cabra: «És moment de recuperar l'essència»

La formació gironina treu avui el desè disc d'estudi, titulat 'La gran onada' | La banda estrenarà en directe una de les cançons de l'àlbum a la gala dels Premis Enderrock 2020

Sopa de Cabra | Michal Novak

La nova etapa creativa de **Sopa de Cabra** és una realitat. Avui podem constatar que amb *Cercles* (RGB Suports, 2015) el tàndem Quintana-Thió va tornar per quedar-se. La banda gironina ha revalidat l'aposta amb *La gran onada* (PromoArts Music, 2020), el desè disc d'estudi i la prova que, un cop superats els 50 anys, encara hi ha estaques per tombar. La reivindicació d'un canvi polític, climàtic o vital és l'eix de les deu cançons d'un àlbum de rock que sona madur i renovat al mateix temps.

Amb *Cercles*, Sopa de Cabra va obrir una nova etapa. En aquell moment ja teníeu clar que gravaríeu més discos d'estudi?
Gerard Quintana (veu i lletres): El perill de gravar un disc és que en faràs un altre perquè voldràs fer-lo millor.

Josep Thió (guitarra i composició): El més normal i lògic és gravar discos, sempre penses en noves cançons. Quedar-se estancat en un repertori és trist i poc estimulant.

Si en tres dècades de trajectòria heu gravat deu discos, surt a un disc cada tres anys. Aquesta vegada han passat cinc anys. La inèrcia de treball és una altra?
G.Q: La manera de treballar durant els primers quinze anys no donava gaire temps per pensar, era disc-gira, tot anava encavalcat. Els últims anys abans de l'aturada van ser diferents, i ara és absolutament una altra cosa. Hem estat un any treballant en el nou disc. Vam gravar en dues tandes, la meitat de les cançons l'hivern de l'any passat en un estudi, i les altres a l'estiu en un altre.

J.T: Una de les qüestions que vaig plantejar abans d'entrar a l'estudi era que no volia assumir una feina que segons com pot ser mastodòntica: gravar deu cançons de cop. Pot arribar a ser esquizofrènic perquè cada cançó té un ambient, i en tres dies passes per totes. És molt dur, tant des del punt de vista mental com d'esgotament físic. Ens va agradar la idea de partir la feina, de gravar cinc cançons amb tranquil·litat, sense estressar-nos.

Al dividir la gravació en dos blocs no us va temptar la idea de publicar dos discos? Serien els primers EPs de Sopa.
G.Q: D'entrada no teníem gaire clar si publicar un disc o fer cançons. Al principi vam pensar de fer cinc cançons i penjar-les directament, perquè dubtàvem del CD, tot i que és el format amb el qual vam néixer i amb el qual hem publicat tots aquests anys. Al final, però, vam decidir esperar i treure un llarga durada. La relació amb el públic que ens ha acompanyat durant molts anys continua sent a través dels discos. Segurament si fóssim joves ens petaríem el format físic perquè un disc és intangible, no existeix, però tenim un públic transversal que encara compra els discos. Hem de ser digitals i analògics a la vegada per anar jugant amb els dos formats.

Sopa de Cabra Foto: Michal Novak

Teniu bon ull a l'hora de triar els singles dels vostres discos?
J.T: Les vegades anteriors havíem tingut molt bon ull. Sempre que dubtem entre dos temes dic a

en Gerard quin és el bo. Un senzill és la cançó més mainstream, la que entendrà més gent, i normalment l'encerto. Aquest cop encara no ho sabem, per mi "Farem que surti el sol" és molt maca, però segurament no era tan single... ja no ho sé.

G.Q: D'una banda hi ha la visió per saber quin és el tema que arribarà a més gent, i en Josep sovint encerta. I després hi ha la visió de quin és el tema que arribarà més endins, que no necessàriament és el que ha de ser més popular. És com saber quin es convertirà en una cançó de culte, encara que en aquell moment no sigui el tema bandera. De vegades m'enamoro d'una cançó determinada, aquella que d'aquí a uns anys encara seguirà viva.

Podeu posar algun exemple?
J.T: Al disc *Plou i fa sol* (Música Global, 2001) dubtàvem entre "Camins" i "Els teus somnis". Jo apostava més per la segona i tampoc ens vam equivocar, perquè l'altre dia mirava Spotify i està situada entre les deu més escoltades. Tot i això, es constata que "Camins" s'ha convertit en la primera o segona cançó més popular de Sopa de Cabra, en funció de les diferents versions de "L'Empordà". No ens equivoquem de gaire.

G.Q: El camí que han fet les dues cançons ens ve a dir que no hi havia gaire error en la nostra elecció de single. Al final "Camins" és tan incontestable i transversal que de vegades ens ha sorprès veure gent d'ideologies absolutament oposades que la tenen com la seva cançó preferida, tal com diuen en les entrevistes que fan els polítics en campanya. Tot i això, "Els teus somnis" també ha arribat a formar part de la força i de l'impuls íntim de la gent, com podria ser un esportista de primera línia que cada dia quan surt a entrenar es posa la cançó per enfocar-se.

En el nou disc el canvi climàtic hi té un paper destacat. No hi ha marxa enrere?
G.Q: Fa poc he llegit un informe de l'ONU, fet per experts de cinquanta països, que documenta que el creixement del nivell de l'aigua s'ha accelerat molt més del que es pensaven a causa del desglaç de Groenlàndia. En pocs anys provocarà que centenars de milions de persones pateixin una onada migratòria com les que estudiàvem a les classes d'història. Són moviments de gent que canviaran la configuració del món.

El disc es titula *La gran onada* i a "Farem que surti el sol" canteu que ?la gran onada neix al cor'. Què vol dir aquest vers?
G.Q: A la portada s'hi veu el mar i un individu mirant l'horitzó. És la idea que el món s'ensorra, però el més important és que les persones s'enfonsen, perquè llavors ja no pots fer res. La meva àvia de 103 anys, que va veure no-sé-quantes guerres i el món acabar-se no-sé-quants cops, em feia gràcia perquè quan ens alertàvem ella deia: "Deixeu-vos de ximpleries, el món s'acaba cada dia per a molta gent". Com si la fi del món fos cada dia perquè cada dia mor algú. El títol del disc està pensat a partir de la idea de transformació o de canvi des del punt de vista polític, climàtic, migratori o personal que vulguem.

J.T: La meva lectura és que els moviments són fruit d'una gran voluntat volguda i sentida. La gent es posa en marxa quan alguna cosa els toca el cor. Llavors és inevitable, perquè racionalment ni ho decideixen.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=-7IDeG2jVBI
El grup ha estat la vostra gran onada?
G.Q: Vam començar com un contrasentit, en plena movida madrileña quan triomfava el rock en castellà. **Sopa de Cabra** va ser un impuls intern, el nostre somni. La fe ens movia i ens feia pensar que es podien complir els desitjos. De joves ens vam flipar amb la generació beat, els llibres de viatges i les llegendes de **Bob Dylan**, i hem acabat escrivint la nostra poesia i sense adonar-nos-en hem arribat als 55 anys anant d'un cantó a l'altre. Amb el temps hem creat la nostra realitat, tot ha nascut dins nostre i no d'una idea mental calculada i estratègica. És un impuls que molt sovint és irracional, per això aquesta lectura d'en Josep és tan ajustada.

Teniu discos de capçalera dels vostres ídols amb més de 50 anys?

J.T: Aquesta pregunta me l'he repetit molt al llarg dels dos anys que he estat component. Hi ha algú que faci coses interessants a partir dels 50 anys? És la por que tinc amb aquest disc, però recordo, per exemple, escoltar **Lluís Llach** fa 20 anys a les Fires de Girona fent una cançó que desconeixia, "Un núvol blanc". La vaig trobar preciosa, i m'havia passat totalment per alt. Em vaig adonar que a partir de cert moment vaig deixar d'escoltar-lo, em va deixar d'interessar el que feia. Penso que el nostre últim disc marca un punt àlgid dins la carrera de **Sopa de Cabra** en el pla interpretatiu i compositiu, però pot passar que ens trobem en un moment en què la gent presti poca atenció al que estem fent.

El que queda clar amb Sopa de Cabra és que heu tornat a l'essència del rock.
J.T: No sé què faran altres artistes, però per nosaltres és moment de recuperar l'essència. Hi ha una època en què et dediques a buscar, vas provant i la música és un terreny per explorar, però al final acabes recuperant qui ets. Potser sense saber-ho **Sopa** està començant una superèpoca daurada en tots els aspectes [Riu]. Espero que sigui així, estic molt content de la qualitat, hem fet grans cançons.

G.Q: Hem fet un disc sincer amb qui som i amb la nostra mirada actual. No intentem ser rockers, no és una actitud impostada. Som producte de desencants i també d'il·lusions...

Quin és el paper actual del rock?
G.Q: Veient el meu fill raper de 16 anys, a qui no interessa gens el que faig amb **Sopa de Cabra**, penso que si jo tingués la seva edat també em dedicaria al hip-hop. El rock ens toca des del punt de vista generacional, és la música que va fer la revolució dels seixanta i som fills d'aquell impacte, això és inevitable. D'alguna manera amb el rock anava implícita una actitud vital, una voluntat de transformació, de trencament i d'empoderament. Ara és un estil clàssic perquè el públic també ha canviat, ha evolucionat i ha tingut fills. La gent ocupa un altre lloc en l'espai social i, de sobte, no ja pretén trencar-ho tot.

Com és capaç de renovar-se musicalment un grup després de trenta anys?
J.T: Intentem aprendre. I quan ho aconseguim estem innovant, almenys nosaltres. Potser no és cap revolució perquè tot està inventat, però és un dels motors que fan que no sonem sempre igual i que es percebi una certa evolució. Els petits salts al buit en els arranjaments o l'evolució amb l'estil per a nosaltres són grans passos, perquè som músics autodidactes. Atrevir-nos a fer aquests salts és el que ens permet seguir endavant.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=JuVygAQ4_Ws
Cada cop les cançons de Sopa de Cabra han adquirit un punt més polititzat sense arribar a ser destructives. Com heu arribat a dosificar aquest equilibri?
G.Q: Al principi teníem cançons amb lletres com "Homicidi", que anaven més d'aquest pal. Segurament amb el temps ens hem adonat que les veritats absolutes no existeixen, podem lluitar per aconseguir un canvi o fer una revolució, però sempre existirà el punt de vista contrari. Només una ment monstruosa pot existir amb la idea d'aniquilar els que no pensen com tu. Per tant, creiem que és important fer de contrapès en moments foscos en què els poderosos amenacen amb la por. Cal fer front als vots reaccionaris que hi ha arreu del món a favor de líders com Donald Trump o Jair Bolsonaro.

J.T: M'agrada sentir-me còmode amb el discurs. Va lligat amb la idea de pensar que sempre hi haurà causes justes per defensar, i per a això l'esperança és necessària. La lluita és una batalla però l'esperança també és imprescindible, i les dues actituds són necessàries.

Quin és el filtre per contenir les vostres emocions primàries a les lletres?
G.Q: Més que un filtre, hi ha una voluntat de no reaccionar. Ens passem la vida rebotats. El nostre estat d'ànim ara mateix és més zen. Penso que si sempre reacciones, pots acabar perdent el teu lloc i el teu centre tota l'estona perquè t'has de posicionar en funció d'alguna opinió contrària. A mi m'agrada molt la imatge del yin i el yang, perquè em permet explicar moltes coses; al final els humans som una combinació d'elements.

També hi ha cançons més polititzades, per exemple "La llibertat", amb una lletra que sembla dedicada als presos i als familiars dels presos. És així?
G.Q: L'altre dia vaig anar a veure Jordi Cuixart i li vaig recitar una part de la lletra, per compartir-la. Segurament penses en el concepte de llibertat perquè hi ha gent que no la té. Recordo que al principi de ser a la presó en Jordi em va fer arribar un missatge on em parlava del conte "Jaume de vidre", que és sobre algú que és a la presó però que és transparent, és a dir que no reacciona a l'odi amb odi. Ell vol ser transparent i, al final, aconsegueix també que les parets de la presó siguin també transparents i que tot es pugui veure des de fora. Al no formar part de cap partit polític -ell podria ser un de nosaltres!- té una visió molt més humana i menys política de la qüestió. I justament és aquesta visió de la llibertat, més humanitzada que política, la que vull explicar amb aquesta cançó. I, evidentment, hi ha empatia amb els presos polítics, i també amb Txell Bonet, amb qui hem anat tenint contacte i amb qui han tingut el segon fill. Recordo un matí que ens vam trobar i em va dir que seria tiet..., que en Jordi ja m'ho explicaria. Hi tinc un vincle molt humà, per això la cançó no és una proclama, sinó una manera de compartir la part més humana.

J.T: "La llibertat" és un d'aquests temes que no m'he parat a pensar clarament què vol dir, però intueixo que serà un èxit.

Respecte a la situació política, has dit que et va doldre la falta d'empatia dels partits constitucionalistes catalans cap als familiars dels presos. Tot el disc és també una lluita contra la deshumanització?
G.Q: Ens trobem en un moment en què guanya sentit anar a la contra. Abans parlàvem d'Open Arms... Com pot ser que amb una simple llei justifiquem el fet de deixar morir gent al mar? I si els ajudes resulta que t'acusen de fer tràfic de persones, que col·labores amb les màfies, amb quines màfies? Amb les de Líbia, un país amb una guerra finançada per Europa? Els immigrants l'únic que volen és fugir de la misèria i trobar un futur millor. I als camps de refugiats de Turquia, té la mateixa actitud. Com pot ser que el món estigui tan deshumanitzat? Com podem pensar que aquells que no formen part del ?nosaltres' no són ?nosaltres'? Tots som el mateix.

J.T: És part de la humanitat que hi existeixi aquest sentiment. És el rotllo de la tribu, cadascú té el seu cercle. Només cal que miris la teva pròpia escala de veïns.

Què en penseu de la investidura del govern de Pedro Sánchez? Va prevaldre més l'argument de no deixar passar l'extrema dreta que el d'entendre el PSOE com a part important de la repressió...
G.Q: És el mateix argument de la Constitució, que quan es va aprovar van posar-hi un Rei i ens vam haver de menjar molts gripaus per por de l'exèrcit i del soroll de sabres. I després de tota aquesta submissió van venir igualment amb l'Operación Galaxia i el 23-F, que van anar gairebé seguits.

Us sorprèn que les enquestes diguin que Vox entrarà al Parlament de Catalunya a les properes eleccions?
J.T: Gens ni mica. Tinc una teoria que no és conspirativa, però almenys és imaginativa: en el capitalisme més dur, el govern mundial és econòmic i amb els diners han comprat els partits polítics dels països civilitzats. Són ells qui fomenten aquest corrent d'ultradreta perquè la gent inculta no vegi que el problema és en l'economia i en les grans fortunes, que ens estan robant.

G.Q: Ens barallem entre pobres i anem contra els immigrants, com si fossin ells els que ens roben. En realitat els lladres són els bancs, mentre no tornin l'ajut milionari que els vam donar entre tots. O les grans empreses que no tenen país, que el seu lloc és el món, on els diners poden córrer lliurement gràcies als paradisos fiscals que hi ha al centre d'Europa. No fem res contra aquesta injustícia, només ens barallem entre nosaltres.